

Az ezüstagyarú vadkan

Egy keleti herceg, a Levante sarja,
a fekete sűrűn űzte a vadat.

Egy furulyát fűjt, s merre szívét takarja
a bozótok sűrűje, arra haladt:

— Hadd űzzük az úttalan rengeteg őrét,
a rémítő vadkant, az ezüstagyarút,
mely naponta váltja a patáját, szőrét,
az üveges szemeit, rejtekdűn...

— Gazdánk, mondták neki a kürtös kísérek
nem jár a te vadkanod errefelé.

Ma kerüljünk inkább az agancsos vén őz,
a vöröslő rókák, a nyulak elé...

De a herceg csak mosolygott, indult előre,
figyelte, hogy tarkállik gally közt a fakusz,
és otthagya fekhelyén a szelíd őzet,
s a csillogó szemekkel kacagó hiúzt.

A harasztok bordáit hajtotta félre:

— Nézzétek, hogy int, ahol reszket a nyír,
az ezüstfogú kan, nem messzire tőle,
hadd terítse földre a fahegyű nyíl!

— Gazdánk, csak a víz az, fodrozza az ár
nézte kérdőn a szolga, hogy mit akar.

De ő meg se fordulva felelte: -Várj!...

S a víz csillogott, mint egy vadkanagyar.

Figyelte, a lombok közt szórt árnyak nőnek:

Nézzétek, hogy fűjtat, hogy túr, hol a szil,
az ezüstfogú kan, ott túl a mezőknek.

Hadd terítse földre a vashegyű nyíl!

— Gazdánk, csak a szélben hajlong a fűszál,
kérte merészen a szolga, mit akar.

De ő meg se fordulva felelte: — Várj!...

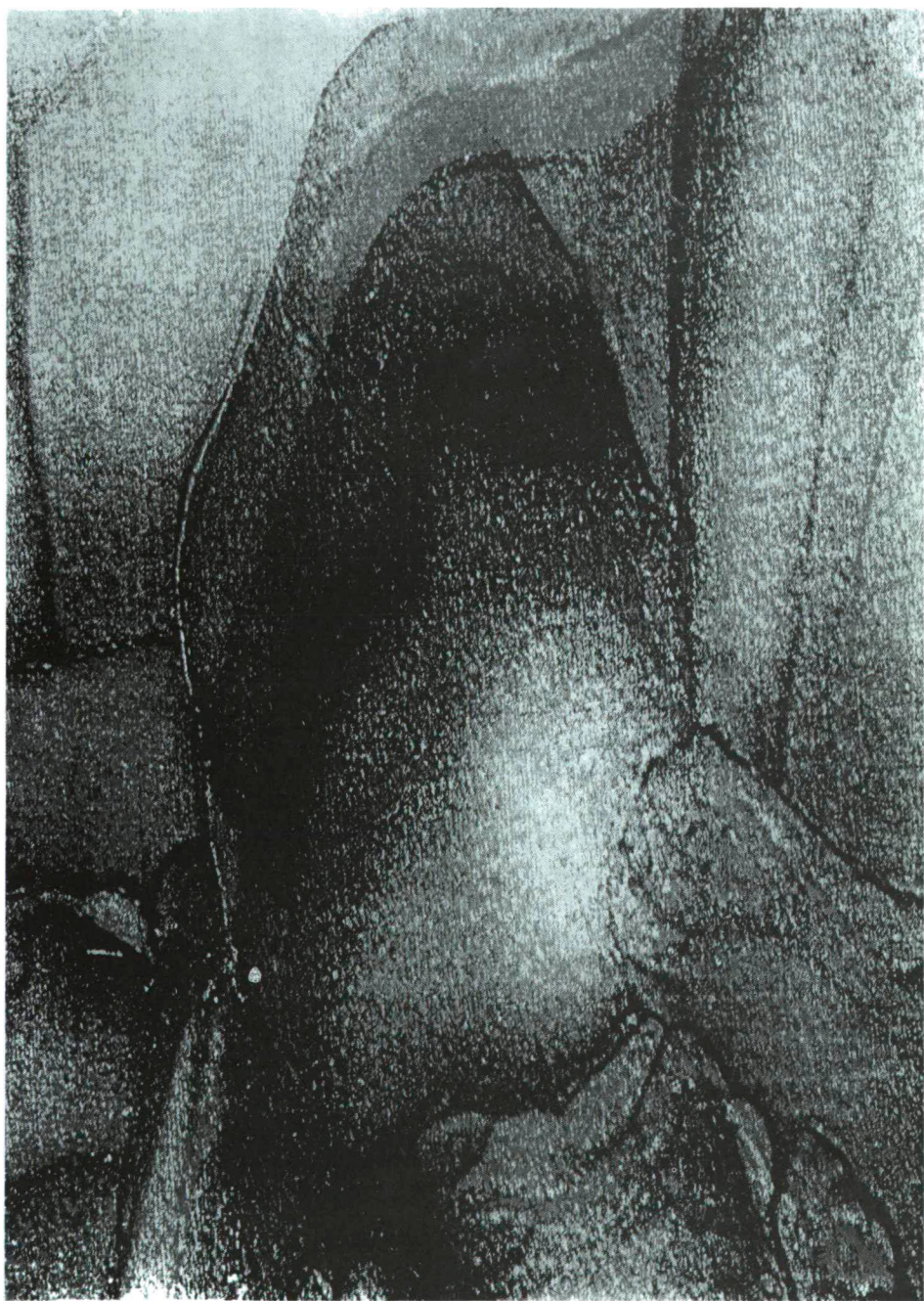
S a fű szikrázott, mint egy vadkanagyar.
 A fenyők alól kiáltott, a gerincen:
 — Nézzétek, amott pihen rejtekein
 a mesebeli vadkan, kiútja sincsen.
 Hadd terítse földre a tűzhegyű nyíl!...
 — Gazdánk, csak a hold az, holdfényben a táj,
 kérde kacsagva a szolgál, mit akar.
 De ő meg se fordulva felelte: — Várj!...
 S a hold ragyogott, mint egy vadkanagyar.
 De jaj! Halvány fényei alatt az égnek,
 ahogyan állt, és a forrásra hajolt,
 egy hatalmas kan jött az erdőn, és vérbe
 taposta felferve-túrva a port.
 — Mely különös vad fektetett el a porban,
 feltartóztatva a kíséretemet?
 Mily fekete madár ül, s zokog a holdban,
 miféle levél hull, és betemet?
 — Gazdám, maga volt az ezüstagyarú kan,
 az terített földre, ahol susognak a fák.
 Hallod, hogy hajtják a kopók, csaholva...
 De ő meg se fordulva felelte: — Várj.
 Vedd inkább a kürtöt, és fújjad erősen.
 Szólítsd, míg meghalok, a tiszta eget.
 Akkor hanyatlott le a hold is, fehérén,
 és szólott a kürt, de nagyon keveset.

1945

Bukarest
 Sepsiszentgyörgy

Stefan Augustin Doinas*
 Fordította: Boér Hunor

Stefan Augustin Doinas a XX. századi román irodalom reprezentatív alakja, s ötven éve írott verse már a nyolcvanas évek elején része volt a román irodalmi tananyagnak. A vers Markó Béla fordításában a Látó 1991/3. számában már megjelent. Mi most egy másik fordítási variációt közlünk. (A szerk.)

Sándor Ede munkája